

முதல் தொகுதி

4-வது புத்தகம்

தரும தீபிகை

R

மூலமும்-உரையும்

ஆசிரியர்

ஜெகவீர பாண்டியனார்

மதுரை

மதராஸ், சி. வரதராஜுலு நாயுடு பிரிஸில்

பதிப்புக்கப் பெற்றன

1943.

All rights reserved.

பி. எஸ். சி.

தரும தீழிகை

மூலமும் உரையும்

இது அருமையான இனிய தரும நூல்.

முழுவதும் நேரிசை வெண்பாக்களால் நிறைந்தது.

நூறு அதிகாரங்களை யுடையது.

பல் வேறு வகைப்பட்ட நீதி நலங்களும், இலக்கிய வளங்களும், ஒழுக்க முறைகளும், பழக்க வழக்கங்களின் பான்மை மேன்மைகளும், அரிய உறுதிப் பொருள்களும் ஒருங்கே இதன்கண் இடம் பெற்றுள்ளன.

சிறந்த விரிவுரையுடன் உயர்ந்த பதிப்பில் வெளி வருகின்றது. கண்ணியம் உடையது. புண்ணிய நிலையது.

இந்த அரிய புதிய நூலை எல்லாரும் எளிதாகப்பெற்று இனிது பயன் அடையும்படி மாதம் தோறும் தனித் தனிப் புத்தகங்களாக வெளிப்படுத்தி வருகின்றோம்.

1943. சுபானுவூ ஐப்பசியீ தொடங்கப் பெற்றது.

இதன் வருடச் சந்தா ரூ. 5.

உங்கள் பெயரை உடனே பதிவு செய்துகொண்டு இந்த அருமை நூலின் சுவையை அனுபவித்து இருமை இன்பமும் பெற வேண்டுகின்றோம்.

திருவள்ளுவர் நிலையம்,

127, மேலமாசி வீதி, மதுரை.

~~வெண்ணெய்ச்~~ சடையர் கம்பரைச் சார்ந்து அழியாவாழ்வு பெற்றுள்ளார். சந்திரன்சுவர்க்கி, வரபதி ஆட்கொண்டான் என்பவர் முறையே புகழேந்தி யாலும், வில்லியாழ்வா ராலும் எங்கும் புகழ் ஏந்தி நிற்கின்றனர். பண்டும் இன்றும் புலவரைச் சார்ந்தவரே நிலவரையில் நிலைத்து நிலவுகின்றார். சாராதவர் எவ்வளவோ கோடி பேர் ஈடழிந்து போயினர்.

கலைஞானம் கனிந்த கவியரசரைச் சேர்ந்தவர் இங்ஙனம் புவி புகழ்ப் புத்தொளி பெற்று நின்றார்; சேராதவர் சீரழிந்து இருந்த இடமும் தெரியாமல் இழிந்து ஒழிந்தனர்; ஆகவே செல்வ நிலையின் உண்மையை உணர்ந்து, கல்வியாளரின் தன்மையைத் தெளிந்து நன்மையை அடைந்து கொள்க என்பது கருத்து.

96. நெஞ்சில் நலமில்லார் நீளுலகில் நல்லவர்போல்
செஞ்சொல் இயம்பிச் சிரித்தாலும்—நஞ்சமைந்த
குட்டம்போல் அன்னார் கொடுவீனையே கூர்ந்துநிற்பார்
ஓட்டல் ஒழிக வுடன். (சு)

இ-ள்.

உள்ளத்தில் நலம் இல்லாதவர் உலகத்தில் நல்லவர்போல் அன்பு மொழிகள் ஆடி இன்புற நகைத்தாலும் அவரை நம்பிச் சேராமல் உடனே ஒதுங்கி விடுக என்றவாறு.

இது மன நலம் இல்லாதவரை மருவாதே என்கின்றது. மேல், கற்றவரைச் சேர்தல் நல்லது என்றார்; இதில் எவ்வளவு கல்வி இருப்பினும் நெஞ்சில் நலம் இல்லையாயின் அவரை அஞ்சி ஒதுங்குக என்கின்றார்.

நஞ்சுடைய நாகத்தின் தலையில் அரியமணி இருப்பினும், அதனைவரும் அணுகார்; நெஞ்சு தீமை யுடையாரிடம் நல்லகல்வி அமைந்திருந்தாலும் அவர் அருகே செல்லலாகாதென்க.

செஞ்சொல்லும் சிரிப்பும் வஞ்ச நிலையை மறைக்க வந்தன. உள்ளே தீயராயிருந்து, வெளியே இனியவர் போன்றுநடிப்பவரை நல்லவர் என எண்ணிச் சேராதே; சேரின், அல்லல் பல நேரும்.

குட்டம் = குளம். இழிந்த நீர் நிறைந்த சிறு குளத்தை இங்கே அது குறித்து நின்றது. நஞ்சு அமைந்த குட்டத்தை

வஞ்ச நெஞ்சோடு ஒப்பவைத்தது, கெட்ட எண்ணங்கள் நிறைந்து
பிறர்க்குக் கேடு விளைத்து வரும் பாடு நோக்கி.

உள்ளே நஞ்சு தோய்ந்து இருப்பினும் வெளியே குளிர்ந்த
நீர்போல் தெளிந்து தோன்றுகின்றது. அத்தோற்றத்தில் மயங்கி
அந் நீரை அள்ளிக் குடித்தவர் துள்ளித் துடித்து மடிவர்; அது
போல் வஞ்ச நெஞ்சரை மருவினவரும் பரிதாபமாய் மறுகி
அழிவர் என்க. வெளிமினுக்கில் மயங்காதே; நெஞ்சம் தீயரை
நஞ்சு என்று நினைந்து நீங்குக என்பதாம்.

உள்ளம் கொடியாரை என் அளவும் கூடாதே என்பது
குறிப்பு.

97. நெஞ்சம் கொடிய நெடுமுர்க்க ரோடுறைதல்
நஞ்சம் கொடிய நரகமே—தஞ்சமென
எவ்வழியும் அன்னார் இருக்குமிடம் சேராதே
வெவ்வழி நீங்கி விடல். (எ)

இ-ள்.

கொடிய மனமுடைய நெடிய முர்க்கரைச் சேர்தல் கடு
நரகமேயாம்; அவர் இருக்கும் இடத்தை எவ்வழியும் நெருங்கா
மல் வெவ்வழி நீங்கி விடுக என்றவாறு.

இது முர்க்கரோடு அணுகாதே என்கின்றது.

நெஞ்சக் கொடுமை நெடுமுர்க்கத்திற்கு மூல காரணம்
ஆதலால் அது முன்னுற வந்தது. முர்க்கம் ஆவது, தீய காரியங்
களைத் துணிந்து செய்தல். மூடத்தினும் இது மிகவும் கொடியது.

முர்க்கர் உறவை நஞ்சம் எனவும், நரகம் எனவும் குறித்தது
இம்மையிலும் மறுமையிலும் அதனால் விளையும் இன்னல் நிலை
கருதி. தஞ்சம் = ஆதரவு. தஞ்சம் ஆகாது; நஞ்சமாம்.

நெஞ்சு பாழ்ப்பட்ட அவர் எப்பொழுதும் யார்க்கும் இடர்
களையே செய்வர் ஆதலால் அவரது தெர்டர்பு துயர நிலைய
மாகவே பெருகி நிற்கும்; அந்நீசரோடு நெருங்க லாகாதென்க.

எவ்வழியும் என்றது எந்த வகையினும் என்றவாறு.

சாதி, சமயம், தொழில், உறவு முதலிய எவ்வித கார
ணத்தை முன்னிட்டும் வெவ்வினையாளரோடு சேராதே என்றபடி.

அவர் குடியிருக்கும் இடம் கொடிய விடம்; படு தயர் விளைக்கும்; நெடிய நீசமான அதன் அருகே அடியிடாதே என்பதாம். இருப்பு நெருப்பு என வெறுப்புற வந்தது.

வெவ்வழி நீங்கி விடல் = வெகுதூரத்தே விலகிவிடுக.

கண்ணுக்கு எட்டாதபடி கால்வாங்கிக்கொள்ளுக என்பதாம்.

“கொம்புளதற்கு ஐந்து; குதிரைக்குப் பத்துமுழம்,
வெம்புகரிக்கு ஆயிரம்தான் வேண்டுமே—வம்புசெறி
திங்கினர்தம் கண்ணில் தெரியாத தூரத்து
நீங்குவதே நல்ல நெறி” (நீதிவெண்பா)

என்னும் நீதிமொழியும் ஈண்டு நினைக்கத் தக்கது.

தீயினம் தீயினும் தீயது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

98. இந்திர மாளிகையே என்றாலும் ஈனரிடை
அந்தவாழ் வீனமே ஆகுமே—சிற்தை
புனித முடையார் புடைசூழ்ந் திருப்பின்
இனிதடவி யேனும் இதம். (அ)

இ-ள்,

இந்திர மாளிகையில் வசித்தாலும் ஈனர் அயல் ஆயின்
அந்த வாழ்வு ஈனமே யாம்; அடவியே யாயினும் புனித மன
முடையார் புடைசூழ்ந்து இருப்பின் அது பெரிதும் இன்பமாம்
என்றவாறு.

இது தீயினத்தின் தீமையும், எல்லினத்தின் நன்மையும்
கூறுகின்றது. நலம் தெளிந்து பலம் பெறுக என்றபடி.

ஈனர் என்றது இழிந்த செயல்களை விழைந்து புரியும் தீயரை.

ஈனத்தை யுடையவர் ஈனர் என நின்றார். ஈனம் = இழிவு, கேடு.

சிறந்த திருவும், நிறைந்த இன்ப நலங்களும், உயர்ந்த காட்சியும், திவ்விய மாட்சியும் செவ்விதாய் நிறைந்து சீர்மிகுந்துள்ளமையால் இந்திர பவனம் இங்கே எடுத்துக் காட்ட வந்தது.

புண்ணிய போகங்கள் பொலிந்து விண்ணவர் வேந்தனுக்கு உரியது எனக் கண்ணியம் வாய்ந்துள்ள இனிய மணி மாளிகையுள் வாழ்வுற வரினும், அருகே தீய செயலுடைய ஈன மக்கள் சூழ்ந் நேரின், அவ்வாழ்வு பாழாம் என்றமையால் அக்கீழோரது நீசமும் நாசமும் நிலைதெரியலாயின,

காசம் குட்டம் பிளேக்கு பேதி முதலிய கொடிய தொத்து வியாதிகள்போல் ஈனரது நீச வாசனை உள்ளே ஊடுருவி நல்ல உயிர்களை மெல்ல நாசப்படுத்திவிடும் ஆதலால் அப்பொல்லாதார் இடையே எவ்வளவு நல்ல வசதிகள் வாய்த்தாலும் அது அல்லல் என நோர்ந்தது.

காட்டில் இருந்தாலும், சிறிய குடிசையில் வாழினும் சித்த சுத்தி யுடைய உத்தமர்கள் அருகு இருப்பின் அஃது இருமை யினும் இன்பமாய் மிகவும் பெருமை தரும் என்க.

அடவி ஏனும் இனிது இதம் என்றது அதனால் வரும் பயனும் நயனும் கருதி. அடவி=காடு.

உள்ளம் புனிதமான நல்லோர்கள் கூட்டுறவால் பல நன்மை கள் தோய்ந்து உயிர் உயர் மேன்மை அடையும் ஆதலால் அம் முடிவு நலம் கருதி அடவியும் இனிது என வந்தது.

மேலான செல்வங்கள் மேவி யிருப்பினும், கீழோர் சூழல் கேடு விளைக்கும்; கேடான அந்த இனத்தைக்கூடாதே என்பதாம்.

நல்லோர் இணக்கமே யாண்டும் நல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

99. கொடிய விலங்கிடையே கூடி அடவி

நெடிதுநீ வாழினும் நில்லேல்—கடுமூர்க்கர்
உள்ள இடம்ஒருநாள் உற்றால் உயிர்பலநாள்
எள்ளல் உறுமால் இழிந்து. (சு)

இ-ள்.

கொடிய மிருகங்கள் இடையே காட்டில் நெடிது வசிப்பதி னும் பொல்லாத மூர்க்கர் நடுவே நாட்டில் ஒருநாள் உறைவது பெரிதும் தீதாம் என்றவாறு.

இது, கொடியவர் தொடர்பு அடியோடு ஆகாது என்கின்றது.

புலி கரடி ஓநாய் முதலிய பொல்லா மிருகங்கள் நிறைந் துள்ள மலைகளிலும் வனங்களிலும் நெடுங்காலம் வாழ்ந்தாலும், கொடிய மூர்க்கரோடு ஒருநாள் தங்கலாகாது என்றது என்னை? எனின், அக்கூட்டுறவால் நேரும் கேட்டு நிலைகளை நோக்கி என்க.

அவ் வன விலங்குகள் இயல்பாகக் கொடியன வாயினும் உள்ளே வஞ்சம் இல்லாதன; கொஞ்சம் அறிவிருந்தால் அவற்றை நன்கு அடக்கி ஆளலாம்; அதுவுமன்றி, இடம் அறிந்து தனி ஒதுங்கி யிருப்பின் அவற்றால் யாதொரு கேடும் வராது. அத் தனி வாழ்வு தவம் மிக உடையதாய் உயர் நிலை யடையும்.

மூர்க்கரோ, எவ்வகையானும் திருந்தார்; வஞ்சமும் தீமையும் நெஞ்சம் முழுவதும் மண்டி யாண்டும் நஞ்சனைய வெஞ் செயல்களை நானும் புரிவர்; கோளும் குண்டுணியும் விளைத்துக் குடிக்கேடு செய்வர்; ஒதுங்கி யிருந்தாலும் பதுங்கி வந்து ஒட்டிக் கெடுப்பர் ஆதலால் அக் காட்டு மிருகங்களைவிட இக் கேட்டு மாக்கள் மிகவும் அஞ்சத் தக்கவர் ஆயினார்.

ஒருநாள் பழகினும் உயிர் இழிந்து பல நாள் எள்ளல் உறும் என்றது, தீயவர் தொடர்பால் உள்ளங்கெடும்; கெடவே, நல்ல வரும் விழி தெரியாமல் பழி வழிகளில் படுவர்; படவே, அப் பாவத்தால் மேன்மை யெல்லாம் பாழாய்க் கீழ்மை யடைந்து போவர் என்க.

“பன்றியொடு சேர்ந்த பசுங்கன்றும் ஈனமலம்
தின்றுவிடும் தீயரொடு சேரினே—நன்றறிந்து
நல்ல மகனும் நவைபுரிந்து தீயனாய்
ஒல்லை யிழியும் உணர்.”

ஈனச் சேர்க்கையின் இழிநிலை இதனால் இனிது புலனாம்.

கொடிய மூர்க்கர் மீளாத் துயர்க்கே ஆளாக்கி விடுவர் ஆதலால் அப்படுதீயரை யாதும் அணுகாமல் அகன்று ஒதுங்குக என்பது கருத்து.

100. இனமும் மனமும் இனியன வாகித்
தினமும் அறிவுநூல் சேரின்—கனமுடைய
புண்ணியங்கள் எல்லாம் பொலிந்து விளையுமே
எண்ணிய யாவும் எளிது. (ஓ)

இ-ள்.

இனமும் மனமும் இனியனாய் நான்தோறும் நல்ல அறிவு நூல்களோடு ஒருவன் பழகுவரின், அந்நலங்கள் எல்லாம் அடைந்து கருதிய யாவும் எளிதே கைவரப் பெறுவன் என்றவாறு. கனம் = உறுதி, மேன்மை.

அறிவு நூல் என்றது உணர்வு நலம் சுரந்து உயிர்க்கு உறுதியருள்கின்ற உயர்ந்த நூல்களை. அறிவு நலம் யாதும் இன்றி வறிதே கலித்துள்ள வீண நூல்களைக் காணலாகாது. காணின், உள்ள அறிவும் கெட்டு உறுதி நலம் குன்றும் ஆதலால் அப்பொல்லாத தார்களைப் புறம் தள்ளி, அறம் படிந்த நல்ல நூல்களை நயந்துகொள்ளுக. ஈனங்கள் படித்தால் ஞானங்கள் படியா.

எல்லார்க்கும் யாண்டும் இதமே கருதுகின்ற புனித நெஞ்சமே இனிய மனமாம். உள்ளப் பண்புடையராய்ப் பல்லுயிர்க்கும் இரங்கியருள்கின்ற மேலோரே ஈண்டு இனிய இனம் என நின்றார்.

சித்த சுத்தி யுடையனாய் உத்தமர்களோடு சேர்ந்து சிறந்த தத்துவ நூல்களை ஒருவன் ஆராய்ந்து வரின், ஆன்ம ஒளி பெருகி மேன்மை மிகப் பெறுவன்; புண்ணிய சீலனான அவன்பால் அரிய இன்ப நலங்களெல்லாம் எளிது வந்து அடையும் ஆதலால் “எண்ணிய யாவும் எளிது விளையும்” என வந்தது.

மன நலம் உடையவனாய் மருவி வாழ்க; மேலோரைச் சேருக; நல்ல அறிவு நூல்களை நாளும் பழகு; இவ்வாறு செய்துவரின், வெவ்வினைகள் நீங்கித் திவ்விய மகிமைகள் ஒங்கும் என்பது கருத்து. தினசரி நியமம் தெரிவித்த படியிது.

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

நல்லார் இணக்கம் நலம்பல நல்கும்.

உள்ளப்பண் பாளரை உறவுசெய்து கொள்ளுக.

குருவின் அருளால் அறிவுநலம் பெருகும்.

கல்வியாளரைச் சேர்ந்து செல்வர் சீர்பெறுகின்றார்.

சேராதவர் பேர் அழிகின்றார்.

வஞ்ச நெஞ்சரைச் சேர லாகாது.

கொடியவர் கூட்டம் கடுநாக மாகும்.

ஈனர் அயல் வாழ்தல் ஈனமேயாம்.

காட்டு மிருகங்களினும் நாட்டு மூர்க்கர் தீயர்.

இனிய இனம் சேரின் இன்ப நலம் பெருகும்.

ய-வது இன நலம் முற்றிற்று.

பதி றொவது அதிகாரம்.

மன நலம்.

இது மனத்தினது நன்மையைக் கூறுகின்றது. இன நலம் போல் மன நலமும் உயிர்க்கு உறுதியாய் ஒளி செய்துள்ளமை யான் அவ்வரிமையும் உறவும் கருதி அதன்பின் இது வைக்கப் பட்டது. புறத்தே உருவ நிலையில் அது புடைசூழ்ந்து உதவு கின்றது. இஃது, அகத்தே அருவ நிலையில் அமர்ந்து இனிய நலங்கள் பல சூர்த்து இருமையும் இன்புற அருள்புரிகின்றது என்க.

101. மனநலம் எவ்வளவோ அவ்வளவே மாட்சி
எனநலமும் அந்நலம்போல் இல்லை—அனநலத்தைப்
பெற்றார் இருமையும்சீர் பெற்றார் பெறுதவரோ
அற்றார் அனைத்தும் அயல். (க)

இ-ள்.

மனத்தின் நலத்தின் அளவே மனிதனுக்கு மாட்சி விளை கின்றது. அது எல்லா நலங்களிலும் தலைசிறந்து உள்ளது ; அதனைப் பெற்றவர் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நன்மை மிகப் பெற்றார் ; பெறுதவர் யாவும் இழந்து அவமே இழிந்தார் என்றவாறு.

இது நல்ல மனத்தின் நலம் கூறுகின்றது.

மனம் என்பது நினைப்பின் நிலையமா யுள்ளது. மன் என்ப தற்கு நினைப்பது என்பது பொருள். அதனை யுடையது மனம் என வந்தது. உள்ளுதலால் உள்ளம், சிந்தித்தலால் சித்தம், உய்த்து உணர்தலால் புத்தி என்க.

மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் இந் நான்கும் அந்தக்கரணம் எனப்படும். புறத்தே ஐம்பொறிகள் போல் அகத்தே இவை உயிர்க் கருவிகளாய் நின்றலால் இப்பெயர் பெற்றது. பகுத்தறிவின் பண்பமைந்த நுண்பொறிகள்.

நினைக்கும் ஆற்றலுடைய மனத்தைத் தனக்குத் தனியுரிமை யாக உடைமையால் மனிதன் எனும் பேர் மருவி நின்றது. ஆகவே மனிதனுக்கும் மனத்திற்கும் உள்ள உரிமை புலனாம்.

மனமே மனித உலகத்தை யாண்டும் இயக்கி வருகின்றது. மனிதன் அடைகின்ற எல்லா நிலைகளுக்கும் மூலகாரணமாய் அது நிலவியுள்ளது. அதன் அதிசய ஆற்றல்கள் அளவிடலரியன.

அரசனுக்கு அமைச்சன் போல் ஆன்மாவுக்கு மனம். அரசின் நலம் தீங்குகள் யாவும் அமைச்சனைப் பொறுத்திருக்கின்றன. அதுபோல் உயிரின் உயர்வு தாழ்வுகள் எல்லாம் மனத்தை மருவி நிற்கின்றன. மனத்தின் நிலைமைக்குத் தக்கவாறே மனிதன் நிலவுகின்றான். அது புனிதமாயின் உயிர் உயர் பரமாகும்.

உயிர்க்குக் கண்போல் ஒளி செய்துள்ள மனம் நல்லதாயின் இன்ப நலங்கள் எல்லாம் ஒருங்கே யுடையனாய் மனிதன் உயர்ந்து திகழ்வான் ஆதலால் மன நலத்தின் அளவே மாட்சி என வந்தது.

“மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்” (குறள், 457.)

“மனநலத்தின் ஆகும் மறுமை” (குறள், 459.)

என்னும் அமுத மொழிகள் ஈண்டு அறிய உரியன.

என நலம் என்றது எப்படிப்பட்ட நன்மைகளும் என்ற வாறு. கல்வி செல்வம் அதிகாரம் குடிப்பிறப்பு முதலிய உயர் நலங்கள் எல்லாம் மனிதனுக்கு மதிப்பும் மாட்சியும் தருவனவே ஆயினும், மன நலம் இவ்வழி அவை மாண்புற என்க. அன நலம் என்றது அந்த மன நலத்தை.

புறத்தே பொருள் வளம் முதலியன இல்லாது போயினும் அகத்தே மன நலம் மாத்திரம் உடையனாயின், அவன் புண்ணிய வானாய் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பம் மிகப் பெறுவான்; வெளியே எல்லா வளங்களும் எய்தி யிருந்தாலும், உள்ளே மனம் நல்லதாக இல்லையானால் அவை யாவும் வீணும்; அவனும் அல்லல் பல அடைந்து அவலனாய் இழிவன் என்க.

“மன நலம் பெற்றார் இருமையும் சீர்பெற்றார்; பெறுதவர், அனைத்தும் அயல் அற்றார்” என்றமையால் உள்ள நலத்தின் உயர்வும் தகவும் உணரலாகும். உய்தி யாவும் அதன் செய்தியாம்.

புனித மனம் எல்லா இன்ப நலங்களையும் இனிது உதவி இருமையிலும் பெருமை மிகச் செய்யும்; மனிதன் அதனை யாண்டும் இனிதாகப் போற்றி ஒழுக வேண்டும் என்பது கருத்து.

102. மனம்போல வாழ்வென்னும் வாய்மொழியைக் கேட்டும்
அனம்போல் அறிந்தங் கமையார்—முனம்போன
போக்கே புரிந்து அயரடித் தீமையே
ஆக்குவார் நெஞ்சம் அவம். (2)

இ-ள்.

மனம்போல வாழ்வு என்னும் உண்மையுரையைக் கேட்டும்
உணர்ந்து திருந்தாமல் முன்னம் போன ஈன வழிகளிலேயே
திரிந்து நெஞ்சம் தீயராய் இழிந்துபடுகின்றார் என்றவாறு.

இது நல்ல மனமே எல்லாச் செல்வமும் என்கின்றது.

அனம்போல் அறிந்து என்றது அன்னப் பறவை நீரை
ஒருவிப் பாலைப் பருகுதல்போல் மனிதன் புன்மையை மறந்து
நண்மையை உணர்ந்து கொள்ளுதலை. இங்ஙனம் பகுத்து உணர்ந்து
தெளியாமல் பழி வழிகளில் திரிதல் அழிதுயர்க்கே ஏதுவாம்.

முனம் போன போக்கே புரிந்து = அறிவீனமாய் முன்னம்
போன ஈனவழிகளையே விரும்பி.

மனம்போல வாழ்வு என்பது பழமொழி. இது ஆழ்ந்த
பொருளுடையது. ஒருவன் மனம் நல்லது ஆயின் அவனுக்கு
எல்லா நலங்களும் எளிதில் உளவாம்; அவனுடைய வாழ்க்கை
என்றும் இனிமை சுரந்திருக்கும். இவ்வாறு இன்ப வாழ்வுக்கு
மூல முதலான மனத்தைச் செம்மை செய்து கொள்ளாமல்
பழுதுபடுத்தி உழல்வது வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்திய படியாம்.

மனிதன் வாழ்வை விரும்புகின்றான்; தாழ்வை வெறுக்
கின்றான்; விழைந்தபடியே சிறந்த வாழ்வை அடைந்து உயர்ந்து
கொள்ளவேண்டிய வழியை மறந்து விடுகின்றான்; அழிநிலையில்
விழிகண் குருடாய் இழிந்து உழல்கின்றான்.

தீய எண்ணங்களால் மனம் தீமை அடைகின்றது; அடை
யவே, நல்ல பலன்கள் எல்லாம் ஒழிந்து நாசங்கள் விளைய நேர்
கின்றன; அந்நீசங்கள் நேரா வண்ணம் நெஞ்சைப் புனிதப்
படுத்துக; நிலைமைகள் யாவும் இனிமை சுரந்து நிலவும்.

நெஞ்சத்தை அவம் ஆக்குவோர் நஞ்சத்தைக் குடிப்பது
போல் தமக்கு நாசத்தை விளைத்தவ ராகின்றார்; அங்ஙனம்
ஆகாமல் நலம் செய்து கொள்க என்பது கருத்து.

103. புன்னெறியில் தன்னுளத்தைப் போக்காது போதமிகு
நன்னெறியில் செல்ல நடத்தினான்—வன்னமிகு
நெல்லுக் கிறைத்தான்போல் நீள்வான்மற் றல்லாதான்
புல்லுக் கிறைத்தான்போல் போம். (ந)

இ-ள்.

மனத்தை நல்வழிப் படுத்தினவன் நெல்லுக்கு நீர்பாய்ச்சின
வன்போல் நலம்பல பெறுகின்றான் ; அல்வழியில் செலுத்தின
வன் புல்லுக்கு இறைத்தவன்போல் புலையாடிப் போகின்றான்
என்றவாறு.

புன்னெறி = இழிவான ஈனவழிகள்.

நன்னெறி = தரும மார்க்கம். போதம் = அறிவு.

புண்மை தருவது புன்னெறி ; நண்மை அருள்வது நன்னெறி.
உண்மை நிலை தெரிந்து உயர் நலம் பெறுக என்பதாம்.

மனம் இழிந்த வழிகளில் சென்றால் மனிதன் ஈனனாய்
இழிந்துபடுகின்றான் ; அது புண்ணிய நெறிகளில் போனால் அவன்
புண்ணிய சீலனாய் உயர்ந்து விளங்குகின்றான்.

இந்த விளைவுகளை விளக்குதற்கு இரண்டு உவமைகள் வந்
துள்ளன. பொருள் நிலைகளை நுணுகி உணர்ந்து கொள்க.

வயவிலே நெல்லுப் பயிருக்கு நீரைச் செலுத்தினவன் நல்ல
பலன்களைப் பெற்றுச் செல்வவான் ஆகின்றான் ; அயலே களை
யான புல்லுக்குப் போக்கினவன் ஒரு பலனும் பெறாமல் வீணை
அல்லல் அடைந்து இழிகின்றான். ஆதலால், நல்வழியில் செல்
வோன் நலம் பெறுதற்கும் அல்வழியில் புதுவோன் அவம்
அடைதற்கும் உவமைகளாய் இவை இங்கே எடுத்துக் காட்ட
நேர்ந்தன.

வன்னம் = அழகு, வளம். உயிர்க்கு உறுதியான உணவு
நலம் அருளும் உயர் பயிர் ஆகலான் அதன் இயல்புணர் வந்தது.

மனத்தை இங்கே நீர் ஓடு ஒப்பவைத்தது அதன் நிலைமை
தெரிய. பள்ளம் கண்ட இடமெல்லாம் வெள்ளம் பாய்தல்போல்
புலன்களில் உள்ளம் பாய்தலை நானும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பொறிகளில் வெறி மண்டி ஓடும் மனத்தை அறிவினால்
அடக்கி நல்ல நெறியில் ஒழுக விடுக ; இல்லையேல் அது பொல்

லாத வழிகளில் புகுந்து போம்; போகவே நீ பொல்லாதவனாகி அல்லல் பல அடைவாய்; அவதி ஓர்ந்து உய்க.

சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொரீஇ

நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு. (குறள், 422.)

என்றது பொய்யா மொழி. பொருளை நுணுகி உணர்க.

போன போக்கில் மனத்தைப் போக விடாதே என்றதனால் அதன் பொல்லாப் போக்கு நிலை புலனாம்.

“A man's nature runs either to herbs or weeds; therefore let him seasonably water the one, and destroy the other” “மனித இயற்கை நல்லதிலும் தீயதிலும் விரைந்து பாய்கின்றது; ஆகையால் கெட்டதைத் தடுத்து நல்லதில் செலுத்துக” என ஆங்கிலப் புலவராகிய பேக்கன் என்பவர் கூறியுள்ளார்.

காடும் கரையும் மனக்குரங்கு கால்விட்டோட அதன்மறகே

ஓடும் தொழிலால் பயனுளதோ ஒன்றாய்ப் பலவாய் உயிர்க்குயிராய்

ஆடும் கருணைப் பரஞ்சோதி அருளைப் பெறுதற்கு அன்புநிலை

தேடும் பருவம் இதுகண்டீர் சேர வாரும் செகத்திரே. (நாயுமானவர்)

மனத்தைக் குரங்கு என்று குறித்து அதன் போக்கை விளக்கி மனிதன் இறைவன் அருளை அடையும்படி இது இனிது போதித்துள்ளது. போதனையின் சாதனையை உணர்ந்து கொள்க.

உள்ளத்தை நல்வழிப்படுத்தி ஒழுகுக என்பது கருத்து.

104. எண்ணம் இனியதேல் எஞ்ஞான்றும் இன்பநலம்
நண்ண எவரும் நயந்தேத்த—விண்ணவன்போல்
சிரெல்லாம் பெற்றுச் சிறந்துயர்வான் தீயதேல்
பாரெல்லாம் எள்ளப் படும். (ச)

இ-ள்.

மனிதனது எண்ணம் இனியது ஆனால் இன்ப நலங்களை அடைந்து யாரும் புகழ்ந்து போற்றச் சீர் பல பெற்றுத் தெய்வம் போல் சிறந்து விளங்குவான்; தீயது ஆயின் உலகமெல்லாம் இகழ்ந்து தூற்ற அவன் இழிந்து படுவான் என்றவாறு.

இது எண்ணத்தின் இயல்பு கூறுகின்றது.

இனிய எண்ணம் என்றது அருள் கனிந்த நல்ல கினைவுகளை.

ஒருவன் எண்ணம் நல்லது ஆயின் அவனுடைய சொல்லும் செயலும் நல்லனவாம்; ஆகவே, அம்முன்று கரணங்களிலும் தோன்றவன நல்வினைகளாய் விளையும்; அவ்வினைவு புண்ணியமாய் வளரும்; பின்பு அதன் பயனாகிய இன்ப நலங்கள் தாமாகவே பெருகி வரும் ஆதலால் இனிய எண்ணம் இன்பப் பேற்றுக்கு ஏதுவாய் நின்றது.

புண்ணிய சீலனை எல்லாரும் புகழ்ந்து துதிப்பர்; மண்ணுலகில் வாழினும் அவன் விண்ணவன்போல் விளங்குவன்; அரிய மகிமைகள் யாவும் அவன்பால் வலியவந்து சேரும் என்க.

நண்ண, ஏத்த, பெற்று, உயர்வான் என்றது எய்தும் பேறுகளின் இனமும் ஏற்றமும் எண்ண வந்தது. நண்ணல் = சேர்தல்.

தீய எண்ணம் யாண்டும் தீமையாம்; ஆகவே, அத்தீவினை யானை யாவரும் வெறுத்து வைவர் ஆதலால் “பார் எல்லாம் எள்ளப்படும்” என்றார். பார் = பூமி.

இப்படி எள்ளப்பட்டு இழிந்து போகாமல் உள்ளத்தைப் பேணி உயர்ந்து கொள்க. உயர்வு உன்னிடமே உள்ளது.

தீய தொடர்புகளை அறவே மறந்து, நல்ல எண்ணங்களையே நாளும் பழகி வரவேண்டும் என்பது கருத்து.

105. கெட்ட நினைவைக் கிளர்நெஞ் சிடைநினைப்பின்
எட்டி விதைதைய இனியநிலம்—நட்டதுபோல்
நாசம் விளைத்து நவைவளர்த்து நாடாத
நீசம் பழுத்து விடும். (நி)

இ-ள்.

நெஞ்சில் கெட்ட நினைவை நினைப்பது நிலத்தில் எட்டி விதைதைய நட்டது போலாம்; அதனால் பழி கேடுகள் விளைந்து அழிவு பல வரும் என்றவாறு.

இது நினைவு தீயதாயின் நெஞ்சு நஞ்சாம் என்கின்றது.

எட்டி என்பது ஒருவகை நச்சு மரம். அதன் பழங்கள் பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும்; உண்டால் உயிர்க் கேடு செய்யும்.

கெட்ட நினைவை எட்டி விதை என்றது அதனால் விளையும் கேடுகளை நினைந்து. கெடு மூலமாய்க் கொடுமை மண்டி வெளி

அறியா வகை உள்ளே மறைவா யுள்ளமைபான் வித்து என நேர்ந்தது. கொடிய விளைவுக்குரிய அடி முனையைக் கடிது கடிக்க.

இனிய நிலம் என்றது நெல் மஞ்சள் வாழை முதலியன விளையும் நல்ல புலங்களை. நெஞ்சை நன்செய்யோடு ஒப்பவைத்தது அரிய பெரிய விளைவுகள் பல பெருகி இனிய நலங்களை உயிரினங்களுக்கு உதவி வரும் அதன் நிலைமை கருதி.

மா, பலா, கமுகு, கரும்பு முதலிய இனிய பொருள்களை விளைத்து இதம்புரிந்து வருகின்ற நல்ல நிலத்தில் கொடிய எட்டியை விதைத்தால், அந் நிலம் பாழாய்க் கெடு பலன்கள் வளர்ந்து நிற்கும்; அதுபோல், அன்பு தயை உண்மை முதலிய இனிய பண்புகள் விளைந்து இன்புதலியருளும் நல்ல நெஞ்சில் வஞ்சகம் பொறுமை கொடுமை முதலிய கெட்ட எண்ணங்களை எண்ணின் அவ்வள்ளம் கெட்டு ஊனமாய் ஈனம் அடையும் என்க.

தீய நினைவுகளால் பாவங்கள் விளைகின்றன; விளையவே அவற்றின் பலன்களாகிய துன்பங்களை உயிர் அனுபவிக்க நேர்கின்றது; அத்துன்பத் தொடர்புகளால் மேலும் மேலும் இழிந்து பாழாய் அழிந்து பழி துயரங்களிலே ஓயாது அது உழந்து படுகின்றது. படு கேடான அதனை விரைவில் ஒழிக.

ஒரு தீய நினைவால் மாளாத் துயரமும் மீளா நரகமும் மேவி வருதலால் பாழான அதனைக் கனவிலும் கருதலாகாது என்பது தெளிவாம். நாசம்=கேடு. நவை=குற்றம். நாடாத=யாரும் விரும்பி நோக்காத.

“நாசம் விளைத்து, நவை வளர்த்து, நிசம் பழுத்து விடும்.”

என்றது கெட்ட நினைப்பால் விளையும் கெடு நிலைகளை யெல்லாம் நெடிதுணர்ந்து அக்கொடிய தீமையை அடியோடு மறந்துவிடும்படி திறந்து கூறிய படியிது.

கெடு நினைவு கொடிய விடம்; அப் படு கடுவைக் கடுகு அளவு தொடினும் குடிகேடாம்; யாண்டும் அதனை எவ்வகையானும் தீண்டாதே என்பது கருத்து.

106. உள்ளம் புனிதம் உருனேல் உயர்நலங்கள்
 வெள்ளம் எனவுறினும் வீணாமே—உள்ளொளியில்
 கண்ணுக்கு மையெழுதிக் காட்சியுற வைத்தாலும்
 ஒண்ணுமோ மேன்மை உணர். (சு)

இ-ள்.

உள்ளே ஒளி இல்லாத கண்ணுக்கு வெளியே அழகாக மை எழுதி வைத்தாலும் மாட்சி யுறது; அதுபோல், அகத்தே தாய்மை இல்லாதவன் புறத்தே உயர்ந்த நலங்கள் பல நிறைந்திருந்தாலும் சிறந்து விளங்கான் என்றவாறு.

இது மன நலமே மனிதனுக்கு மகிமை என்கின்றது.

உயர் நலம் என்றது செல்வம் பதவி முதலிய நிலைகளை. உடைமைகளின் பெருக்கங்களை உள்ளம் ஓர்ந்துகொள்ள வேள்ளம் வந்தது.

அரிய வளங்கள் பல பெருகி வெளியே மிகவும் பெரியவனாக விளங்கினும், உள்ளே மனம் புனிதம் இல்லாயின் அம்மனிதன் உண்மையான மதிப்பை அடையான் என்பதை ஓர் உவமையால் இஃது உணர்த்தியுள்ளது.

கண் அழகை அதிகம் காட்ட இமை அருகில் அஞ்சனம் தீட்டுவது வழக்கம். ஒண்ணுமோ=பொருந்துமோ.

ஒளியுடைய நல்ல கண்ணுக்கு மை எழுதின் அக்கருமைக் காட்சி அருமையாய் அழகு சுமந்து தோன்றும்; ஒளியற்ற குருட்டு விழிக்கு அஞ்சனம் இடின், அது நகைக்கு இடமாய் இழிக்கப்படுமே யன்றி ஏத்தப்படாது. எடுத்துக் காட்டு உவமையான இது அடுத்துக் காட்டும் பொருளைத் தெளிவுபடுத்த வந்தது.

அகத்தே மனநல முடையார்க்குப் புறத்தே பிற நலங்கள் அமையின், அவை மேலும் பெருமை மிகச் செய்யும்; உள்ளம் தீயது ஆயின், வெளியே எவ்வளவு செல்வங்கள் நிறைந்தாலும் அவர் நன்கு மதிக்கப்படார் என்க.

பொருள் வளங்களே அன்றிக் கல்வி முதலிய உயர் நலங்களும் மனம் தீயார்க்கு மாண்பு தரா ஆதலால் வீண் ஆமே என இரங்க நேர்ந்தது. வீணுகாமல் பேணுக என்பதாம்.

கற்றதம் கல்வியும் கடவுட் பூசையும்
 நற்றவம் இயற்றலும் நவையில் தானமும்
 மற்றுள அறங்களும் மனத்தின் பால்அழுக்கு
 அற்றவர்க் கேபயன் அளிக்கும் என்பரால். (காசிகாண்டம்.)

இதனால் மனத் தூய்மையின் மாட்சி புலனும்.

புனித மனம் உடையவனே எல்லாப் பாக்கியங்களையும்
 இனிது அடைந்தவ னாகின்றான்; ஆகவே அந்தச் சித்தசத்தியைப்
 பேணி உத்தமனாய் உயர்ந்து கொள்க என்பது கருத்து.

107. ஆடை புனைந்தென் அணியணிந்தென் அண்ணலென
 ஓடை நுதல்யானை யூர்ந்துவந்தென்—பீடுடைய
 நெஞ்சம் புனிதமா நேர்ந்திலதேல் நேர்ந்தவெலாம்
 துஞ்சினான் மேற்கொண்ட சூழ். (எ)

இ-ள்.

உயர்ந்த ஆடைகள் புனைந்து, சிறந்த அணிகள் அணிந்து
 யானைமேல் ஏறி அரசன் என வந்தாலும் அகம் தூய்மை இலதேல்
 அவை யாவும் சவம் தாங்கு கோலமே என்றவாறு.

அண்ணல்—பெருமையில் சிறந்தவன். இங்கே தலைமை
 நிலைமை கருதி அரசனைக் குறித்து நின்றது.

ஓடை நுதல்—ஒழுங்காக அலங்கரித்த நெற்றியினையுடைய.
 நெற்றிப் பட்டத்தைச் சுட்டியது, அரசனுக்கு உரிய பட்டத்து
 யானை என அதன் பான்மையும் மேன்மையும் தெரிய.

துஞ்சுதல்—இறத்தல். சூழ்—புறத்தே சூழ்ந்து வளைந்தது.

நேர்ந்த எலாம்—உரிமையாக வாய்ந்த உயர்ந்த சீர்மைகள்
 யாவும். சிறந்த செல்வச் சிறப்புகளைக் குறித்து வந்தன.

பட்டுடை வளைந்து, பணிகள் பல பூண்டு, மணிமுடி தரித்து,
 மதயானைமேல் அம்பாரியில் அமர்ந்து, வெண்குடை நீழலில்
 கண்டவர் கைதொழ மன்னர் மன்னவனுய்ப் பவனி வரினும்
 மனநலம் இலனாயின் அவனை உண்மையாக உவந்து அவனி
 மதியாது. ஆகவே அவநிலையானை அவன் சவம் என நேர்ந்தான்.

மனம் உயிரின் குணமாய் ஒளி செய்துள்ளது; அதன்
 நன்மைக்குத் தக்க அளவே மனிதத் தன்மை விளைகின்றது;

அவ் விளைவின் உளவறிந்து உணர்வுடை யுலகம் அளவு செய்து கொள்கின்றது; கொள்ளவே, உள்ள நலத்தையே ஓர்ந்து தெள்ளத் தெளிந்து அது போற்றுகின்றது.

வெளியே பேராசனாய்ப் பெருகி யிருந்தாலும் அகத்தே நன்மை இலனாயின் அவனுக்கு நல்ல மகத்துவங்கள் உளவாகா.

சித்த சுத்தி யில்லாதானைச் செத்த சுவத்தோடு ஒப்ப வைத்தது, உயிர் ஒளி குன்றி ஊனம் அடைந்துள்ளமையான் என்க. சீவ நிலையம் தெரிவித்த படியிது.

அரிய அரச பதவியினும் புனித மனம் மிகவும் பெருமை யுடையது; அதனை இனிது பேணி இன்பம் பெறுக என்பது குறிப்பு. உண்மை உயர்வு இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

108. ஊற்றிலிரிதேல் ஊறிவரும் ஊறல் இனிதாகி
ஆற்றுமுயிர்க் காரமிர்தம் ஆகுமே—தோற்றும்
மனநலம்ஒன் றெய்தினான் மாநிலத்துக் கென்றும்
இனநலனே யாவன் இசைந்து. (அ)

இ-ள்.

இனிய ஊற்றிலிருந்து ஊறி வருகின்ற நீர் உயிரினங் களுக்கு அமிர்தமாய் அமைந்து நிற்கும்; அதுபோல், உள்ள நலமுடையான் உலகிற்கு நல்ல துணையாய் இசைந்தருளுவன் என்றவாறு.

இது உள்ளத் தூய்மை தெள்ளமிர்தம் என்கின்றது.

மனம் நல்லது ஆயின், அந்த மனிதனுடைய செயல் இயல் கள் எல்லாம் யாண்டும் நன்மை சுரந்தே வரும்; வரவே, உலகம் உவந்து சூழ்ந்து உறவுகொண்டு உறுதி நலங்கள் பல பெறும்; ஆதலால், மாநிலத்திற்கு அவன் ஓர் இன்ப ஆற்றாய் எண்ண நேர்ந்தான். நெஞ்சின் பண்பும் பயனும் பகர்த்த படியிது.

இனிய ஊற்று, புனித மனத்திற்கும்; அதிலிருந்து சுரந்து வரும் தண்ணீர், நல்ல எண்ணங்களுக்கும்; அமிர்தம், அவற்றின் இன்ப நலங்களுக்கும் ஈண்டு உவமைகளாய் வந்தன.

இனிய மனமுடையான் உலகிற்கு அமுதம் என்றமையால் அவனது இயல்பும் உயர்வும் இன்ப நிலையும் இனிது புலனாம்.

அகத்தளவே சகத்தளவு என்னும் பழமொழி, மனநலத்தின் மாட்சியையும் ஆட்சியையும் நன்கு வெளிப்படுத்தி யுள்ளது.

அகக் கண் ஆகிய மனம் மாசின்றித் தெளிவடைந்தபொழுது ஆன்ம எழில் ஒளி மிகப் பெறுகின்றது; பெறவே, உலகிற்கு அவன் ஓர் உதய பானுவாய் இனிதமைந்து அருள்கின்றான் என்க.

109. ஊர்த்திருத்தம் உற்றார் உயர்திருத்தம் உற்றுநின்ற
பேர்த்திருத்தம் என்றேன் பிதற்றுகின்றாய்--கூர்த்திடுமுன்
உள்ளம் திருந்தின் உலகமெல்லாம் உன்னுறவு
கொள்ளத் திருந்தும் குழைந்து. (சு)

இ-ள்.

ஊராரைத் திருத்தல், உறவினரைத் திருத்தல், தேசத்தாரைத் திருத்தல் எனப் பலவகைத் திருத்தங்களைப் பன்னிப் பேசினீ ஏன் வீணே பிதற்றித் திரிகின்றாய்? உன் உள்ளத்தை முதலில் திருத்துக; திருத்தின், உலகம் முழுவதும் உடனே திருந்தி உன் உறவை விழைந்து வரும் என்றவாறு.

சீர்திருத்தங்களைக் குறித்து வாளா வாயளந்து பேசுவாரை நோக்கி மதியளந்து கூறிய படியிது திருத்தல் = ஒழுங்கு படுத்தல். நிலைகுலைந்து கோணலாய் மாறுபாடு மண்டியுள்ளதை நேரே செம்மை செய்வது திருத்தம் என வந்தது.

சாதிகளிலும் சமயங்களிலும் சனசமுதாயங்களிலும் கால வேற்றுமையால் சில மாறுபாடுகள் புகுந்துவிடுகின்றன. அவ் வேறுபாடுகளைக் களைந்து சீரும் சிறப்பும் அமையச் செம்மைப் படுத்துதலே சீர்திருத்தமாம். அத்தகைய திருத்தங்களைச் செய்யத் தக்கவர் முதலில் செய்யவேண்டிய செய்தியை உய்தி பெற இது உணர்த்தி யுள்ளது.

தான் திருந்தாமல் பிறரைத் திருத்த முயல்வது பிழையாய் முடியும். ஆதலால் முடிவு நலம் தெரிய இது உறுதியுடன் வந்தது. திருத்தம், புறத்திருத்தம் அகத்திருத்தம் என இரு வகைப்படும்.

தன்னை ஒருவன் நன்கு திருத்திக் கொண்டால் பின்பு அவன் எங்கும் திருத்த இயலும். உள்ளே திருத்தம் இல்லாத

வன் வெளியே திருத்தத் துள்ளுவது எள்ளற்பாடுடையதாய் இழிந்து படுமே யன்றி நல்ல பயனைக் காண முடியாது.

கூர்த்திடும் என்றது பல வழிகளிலும் ஆர்த்தி மிகுந்து ஓடுகின்ற என்றவாறு. களிப்பும் கவலும் கொண்டு ஆசை மண்டி உழலுகின்ற உள்ளம் என மனத்தின் இயல்பைக் குறித்து வந்தது.

பிழைகள் யாவும் களைந்து எத்திறத்தும் வழுவின்றி ஒருவன் சித்த சுத்தி யுடையனாயின், அவ் வுத்தமனை உலகம் உவந்து போற்றுகின்றது; அவன் வாய்திறந்து ஒன்றும் சொல்லாமலே எல்லாரும் அவனுடைய முன்னிலையில் திருந்தி வருகின்றார்.

உன் உள்ளம் திருந்தின், உலகம் எல்லாம் உன் உறவு கொள்ளத் திருந்தும் என்னும் இது கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. ஆன்ம தத்துவத்தின் அற்புத நிலை இதில் அடங்கி யுள்ளது. குழைந்து என்றது உலகம் உள்ளம் உருகி விழைந்து வரும் என்பதாம்.

மாசு படியாமல் ஓர் உயிர் பரிசுத்தம் உடையதாயின், அது தலைமையான நிலைமையை அடைகின்றது; அடையவே, உலகம் எல்லாம் அதனைத் திசை நோக்கித் தொழுது வழிபாடு புரிகின்றது. மனநலம் வாய்ந்து ஒருவன் தன்னுயிர் தழையவே, இனம் நலம் ஆனமையால் மன்னுயிர்கள் விழையலாயின.

ஊர் உலகங்களைச் சீர்க்கிருத்த வேண்டும் என வீணை ஆரவாரம் செய்யாதே; முதலில் உன்னைத் திருத்திக் கொள்க; உடனே நீ எண்ணியன யாவும் எளிதே கைகூடும்.

மனம் திருந்தின் மானிலம் திருந்தும் என்பதாம்.

“Absolve you to yourself, and you shall have the suffrage of the world.” “உன் உள்ளத்தைப் புனிதப்படுத்து, உலகிற்கு நீ இனியனாவாய்” என எம்ரிசன் என்னும் அமெரிக்கப் பெரிடார் கூறியுள்ளதும் ஈண்டு அறியத் தக்கது.

தூயமனம் ஈசன் துதிமனை வானவரும்

நேயம் புரிவர் நினைந்து.

ஒருவன் உள்ளம் புனிதமுறின் உலகம் அவன் வசமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

110. புனித மனமுடையான் புண்ணியவான் ஆகி
இனிய நலங்களெலாம் எய்தி—மனிதஇனம்
கண்கண்ட தெய்வமெனக் கைதொழுதும் காட்சியினை
விண்கண்டு நிற்கும் விழைந்து. (10)

இ-ள்.

சித்த சுத்தியுடையவன் புண்ணிய சீலனாய்ச் சிறந்து எண்ணிய இன்ப நலங்கள் யாவும் எய்தி மண்ணவர் தொழுது பேண விண்ணவர் விழைந்து காண விளங்கி நிற்பன் என்றவாறு.

இது புனித மனம் புதிய தெய்வம் என்கின்றது.

மனம் தூய்மை யாகவே, அந்த மனிதனுடைய கருமங்கள் எல்லாம் தரும் நலங்களாய்த் தழைத்து வருகின்றன. வரவே, புண்ணியவானாய் அவன் பொலிந்து விளங்குகின்றான். அறத்தால் விளைகின்ற இன்பங்கள் யாவும் அவன்பால் எளிது வந்து சேருகின்றன. அருளும் செயலும் இயல்பும் உயர்வும் கருதி மனிதர் அவனைத் தெய்வமாக உவந்து தொழுது பணிந்து, போற்று கின்றார். உவயத்தில் நிகழுகின்ற இத்திவ்விய நிலைமையை விழைந்து நோக்கி வானத்தவர் வியந்து நிற்கின்றார் என்க.

விண் கண்டு விழைந்து நிற்கும்

என்றது மனம் தூய்மையுடையவன் தெய்வத் தன்மை யடைந்து தன்பால் விரைந்து வருதலை எதிர் நோக்கி வானம் உரிமையுடன் அவனை உவந்து கொண்டாடும் என்றவாறு.

அழுக்கு நீங்கித் தெளிந்த ஆடியில் ஆதவன் விளங்குதல் போல் மாசற்ற நல்ல மனத்தில் ஈசன் ஒளிர்கின்றான் ; ஒளிரவே அம்மனிதன் தேச மிகுந்து திவ்விய மகிமைமைய அடைகின்றான்.

“Blessed are the pure in heart: for they shall see God.” (Bible) “இருதயத்தில் சுத்தமுடையவர் பாக்கிய சாலிகள் ; கடவுளை அவர் நேரே காண்கின்றார்.” என்னும் இந்த அருமை வாசகம் ஈண்டு அறிய உரியது.

மன நலம் உடையவன் இம்மையில் எல்லா நலங்களையும் அடைந்து மறுமையில் பேரின்ப நலனையும் பெறுகின்றான் என்பதாம். அரிய பேறுகளுக்கு உரிய மூலம் உணர வந்தது.

மனிதன் அடைகின்ற உயர் நிலைகள் யாவும் மனத்தாய்மையில் மருநி யிருக்கின்றன ; அவ்வுண்மை புணர்ந்து எவ்வழியும் நன்மை செய்து கொள்க என்பது கருத்து.

அறவினைக்கும் அரும்பொருள் இன்பொடு
பெறுவதற்கும் பெருங்கல்வி கற்றுயர்
வீறவினுக்கும்நல் வீரம் தனக்கும்ஓண்
துறவினுக்கும் துணைமனம் என்பவே. (பிரபுலிங்க லீலை)

நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றால்
என்செய்யோம்? இனி என்ன குறைவினம்?
மைந்தனை மலரான் மணவாள்னைத்
துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்!

(திருவாய் மொழி)

மன்னும் ஒருவன் மருவு மனோமயன்
என்னின் மனிதர் இகழ்வரிவ் ஏழைகள்
துன்னி மனமே தொழுவின் துணையிலி
தன்னையும் அங்கே தலைப்பட லாமே. (திருமந்திரம்)

நின்னை அறப்பெறு கிற்கிலேன் நன்னெஞ்சே
பின்னையான் யாரைப் பெறுகிற்பேன்?—நின்னை
அறப்பெறு கிற்பேனேல் பெற்றேன்மற் றிண்டே
துறக்கம் திறப்பதோர் தான். (அறநெறிச்சாரம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

மன நலத்தின் அளவே மகிமை விளைகின்றது.

அதனால் நல்ல வாழ்வு வருகின்றது.

மனத்தை நலமாகப் பாதுகாத்தவன் பாக்கியவான் ஆகின்றான்.

நல்ல எண்ணங்களால் எல்லா நலங்களும் உளவாகின்றன.

கெட்ட நினைவு எட்டி விதையாம்.

உள்ளம் தூய்மை இலதேல் எல்லாம் பாழாம்.

மன நலம் இலனேல் அவன் உலகம் ஆளினும் பயனிலை.

உள்ள நலம் தெள்ளமுதம் ஆகும்.

உள்ளம் திருந்தின் உலகம் திருந்தும்.

புனித மனம் இனிய தெய்வமாம்.

மிக-வது மன நலம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அதிகாரம். வாக்கு நயம்.

அஃதாவது வாய்மொழியி னுடைய மகிமை. மனம் வாக்கு காயம் என்னும் மூன்றும் ஆன்ம இயக்கத்தின் மூவகை நிலையங் களாய் மேவி யுள்ளன. மனத்தில் விளைகின்ற எண்ணங்கள் மொழிகளால் வெளி வருகின்றன. வரவே தொழில்கள் நிகழ் கின்றன; அந்நிகழ்ச்சிக்கு நிலையமான வாக்கு நலனை இஃது உணர்த்துகின்றமையால் மன நலத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

111. வாய்பேசும் வாய்ப்பொன்றே மானிடத்தின் மாட்சியாம்
வாய்பேசா வாயின் வனவிலங்கே—வாய்பேசி
வாழும் வகையுணரின் வாக்குநய நோக்குமுயர்
ஊழும் தெரியும் உடன். (க)

இ-ள்.

வாயால் பேசுகின்ற சிறப்பு ஒன்றே மனித சாதியின் மாட்சியா யுள்ளது; அங்ஙனம் பேசாது நிற்பின், காட்டு மிருகங் களேயாம்; பேச்சால் வாழ்க்கையை நடத்திவரும் வகையை உணர்ந்தால், வாக்கு நயத்தின் அழகும் உயர்வும் முறையும் இனிது தெரியும் என்றவாறு.

இது பேச்சு வழக்கின் பெருமை கூறுகின்றது.

நோக்கு=அழகு, கருத்து. ஊழ்=முறை, ஒழுங்கு.

உலகில் உள்ள உயிர்ப் பிராணிகள் எவற்றினும் மனிதன் உயர்ந்து விளங்குகின்றான்; அவ்வுயர்வுக்கு உரிய காரணங்கள் பல உள்ளன. அவற்றுள் தலைசிறந்து நிற்பது வாய்ப்பேச்சே; மிருகங்கள் பேச மாட்டா; மனிதன் பேசுகின்றான்; அப்பேச்சு ஒழிந்தது ஆயின், அவன் நிலைமை என்னும்? நினைந்து நோக்க வேண்டும்.

தன் எண்ணங்களைப் பிறர்க்குச் சொல்லவும், பிறர் கருத்துக் களைத் தான் உணர்ந்துகொள்ளவும் சொற்களே துணைபுரிகின்றன. மனிதர் ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவி வாழ்தற்குப் பேச்சே இனிய சாதனமாப்த் தனி இசைந்துள்ளது. பேச்சு இல்லையாயின் உலக வாழ்க்கை யாதும் நடவாது. வாயின் வயம் வையம் என்க.

“வாய் பேசி வாழும் வகை உணரின்” என்றது வாய்ப் பேச்சாலே தான் மனித வாழ்க்கை இனிது நடந்து வருகின்றது என்னும் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டால் என்றவாறு.

இந்த அருமைப் பேற்றை எவரும் எண்ணி நோக்குவதில்லை; நோக்கின், வாக்கு நயத்தின் அருமையும் பெருமையும் தெரிந்து அதிசயம் அடைந்து போற்றுவர்.

மனிதனுக்குத் தனி மகிமையை விளைத்துள்ளது பேச்சு; அப்பேச்சிற்கு நிலையமாயிருப்பது வாக்கு; இங்ஙனம் மேன்மையான அந்த வாக்கை நன்கு போற்றி வரவேண்டும். உரையாடல் உயிராதாரமாயுள்ளமையை ஊன்றி உணர்க என்பது கருத்து.

வாக்கு நயத்தின் ஆட்சியும் மாட்சியும் இதனால் கூறப் பட்டன.

112. பேச்சு வழக்கொழிந்தால் பேருலகம் அப்பொழுதே மூச்சு முழுதும் முடிந்ததாய்க்—காட்சியற்ற மக்களெலாம் மாக்களென மாண்பிழந்து மாறாகிப் பக்கம் இழிந்து படும். (உ)

இ-ள்.

மனிதனுடைய பேச்சு வழக்கு ஒழிந்தால் இந்த உலகம் உடனே உயிர் முழுதும் முடிந்தபடியாம்; மக்கள் எல்லாரும் நிலை மாறி மிருகங்களாய் இழிந்து படுவர் என்றவாறு.

இது வாக்கு நின்றால் வையகம் இன்றும் என்கின்றது.

வாய்ப் பேச்சே மனித வாழ்க்கையை இனிது நடத்தி வருகின்றது. அவ்வுரைகள் வழங்காது ஒழியின் ஒரு கருமமும் நிகழாது; எங்கும் ஒலியடங்கி ஊமையாம்; ஆகவே உயிர் அற்ற உடல்போல் உலகம் செயல் அற்று நிற்கும். சீவ ஒட்டம் இல்லாத அந்நிலைமையை இங்கே காட்ட நேர்ந்தது.

பேச்சு இல்லையானால் அப்பொழுதே “உலகம் மூச்சு முடிந்ததாய் இழிந்து படும்” என்றமையால் அதன் ஆட்சித் திறமும் அமைதியும் அறியலாகும். மூச்சு=உயிர்ப்பு.

வீழிக்கு ஒளிபோல் தொழிற்கு மொழி ஆதலின் அதன் வழியே கருமங்கள் யாவும் யாண்டும் ஒழுக்கி உலாவுகின்றன ; இம்மருமம் தெரிந்து உரிமை புரிக என்பதாம்.

பண்டமாற்றுக்குப் பணம் என உலக இயக்கத்திற்கு மொழி உரிமைபூண்டு உள்ளது. இவ்வுண்மையை நோக்கி வாக்கின் நன்மையைத் தெளிந்து பொன் மணிகளாகப் போற்றி வாழ்க.

பேச்சு வழக்கத்தாலேயே மனித சமூகத்தின் வாழ்வு ஒங்கி வருகின்றது ; அஃது இல்லையாயின் இரண்டு கால் விலங்கினங்களாய்த் திரண்டு திரிய நேரும் ஆதலால் அக்காட்சியைக் கருத்துன்றி நோக்க “ மக்கள் எலாம் மாக்கள் ” என வந்தது. உரை மாறவே உயிர் மாறியது என்க.

மனித இனத்தை மகிமைப் படுத்தி இனிது புரந்து வருவது வாய்மொழியே ; அத்தகைய வாக்கை வறிது பாழ்படுத்தாமல் உரிமை கூர்ந்து போற்றி உறுதி நலங்கள் பெறுக.

“ வல்லியல் விலங்கினங்கள் வாய்பேசா வகையால் அன்றே புல்லிய இனங்க ளாகிப் புன்கண் உற்றுழலு கின்ற நல்லியல் மனிதன் பேசும் நயத்தினால் உயர்ந்தான் அந்தச் சொல்லுயர் வடையின் அன்னுன் தோற்றமும் உயருமன்றே. ”

(வீரபாண்டியம்)

அருமையாய் அமைந்துள்ள வாக்கைப் பெருமையாகப் பேணிப் பயன் உள பகர்ந்து நயன் அடைய வேண்டும் என்பது கருத்து

113. எண்ணங்கள் எல்லாம் இனிய மொழிவழியே
வண்ணங்க ளாகி வருதலால்--கண்ணகன்ற
ஞாலம் இயங்கி நடந்து வருகின்ற
மூலம் தெளிக முதல். (ந)

இ-ள்.

மனிதனுடைய எண்ணங்கள் மொழிகள் வழியே உருவங்களாய் வெளி வருகின்றன ; ஆதலால் விரிந்து பரந்துள்ள இந்த உலகம் இனிது இயங்கி வருகின்ற மூல நிலையை முதலில் நன்கு தெளிக என்றவாறு.

இது உலக இயக்கத்தின் உரிமையை உணர்த்து கின்றது.

வண்ணம்=வடிவு, செயல். கண்=இடம். கண் அளவு கடந்துள்ள இஞ்ஞாலத்தில் எண் அளவு இயங்கி வரும் இயல் புணர்த்திய படியிது.

உயிர் உணர்ச்சிகள் உள்ளத்தில் எண்ணங்களாய் விளைகின்றன ; அந்த எண்ணங்களை உரைகள் வெளியிடுகின்றன ; இடவே அவை செயல்களாய் விரிந்து பல வழிகளில் பரந்து அளவிடலரிய படி பல கோடி வகைகளில் நிறைந்து நிலையோடி நிகழ்கின்றன.

இங்ஙனம் உலகம் நிகழ்ந்து வருதற்கு மூல காரணமாயுள்ளது யாது? என ஆராயின், அது மொழியே என்பது தெளிவாம். ஆகவே அதன் அற்புத நிலை அறிய நின்றது.

உயிர் வாழ்க்கையை இனிது இயக்கி, உலக வாழ்க்கையை நலமுறச் செய்து வருகின்ற உரைகளை வறிது வழங்காமல் மரபு முறை போற்றி அறிவு மணம் கமழ ஆற்றி யருளுக என்பது கருத்து. தனக்கும் பிறர்க்கும் தக்க பயன்கள் விளைய மொழிகளைப் பக்குவமாக வெளியிடுக என்பதாம்.

நாவை நயனுற நன்கு பயன் படுத்துக என்பது குறிப்பு.

114. நானலமே எல்லா நலத்துள்ளும் மிக்கது

பூநலங்கள் யாவும் புரப்பது—மானலங்கள்
எல்லாம் இனிதுதவி இன்பருளும் அந்நாவை
நல்லாறு செய்க நயந்து. (ச)

இ-ள்.

நாவினது நலமே எல்லா நலங்களுள்ளும் சிறந்தது ; உலக நலங்கள் பலவும் பாதுகாப்பது ; அரிய பெரிய நன்மைகளை இனிது உதவி இன்பம் அருள்வது ; அத்தகைய நாவை நல்ல வழியில் நடத்துக என்றவாறு.

இது நாவின் நயன் கூறுகின்றது.

நெஞ்சில் விளைகின்ற நினைவுகளை மொழிகள் வெளியிடுகின்றன ; அம் மொழிகள் நாவிலிருந்து எழுகின்றன ; வாக்கின் மூல நிலையமான அந்நாக்கு நலன் இங்கே நோக்க வந்தது.

உடல் உறுப்புகளாய்ப் பிறப்பில் அமைந்துள்ள சிறப்பு நலங்கள் எவற்றினும் நா நலம் சிறந்தது என்றது அதன் இயல்பும் செயலும் நினைந்து. நாவின் தொழிலானே யாவும் எழிலாய் இனிமை சுரந்து வருகின்றன.

பூ நலங்கள் என்றது உலகில் வாய்த்திருக்கின்ற பொன் நிலம் மனை முதலிய பாக்கியங்களை. புரப்பது = பாதுகாத்து அருள்வது. பூ = பூமி.

மாநலங்கள் என்றது மறுமைக்குரிய அரிய பெரிய நன்மை களை. அவையாவன நூல் ஒதுதல், நீதி முறைகள் போதித்தல், தரும உபதேசங்கள் புரிதல், கடவுள் நாமங்களை உச்சரித்தல், மந்திரங்களைச் செபித்தல் முதலியன.

எல்லா உயிர்களுக்கும் இதமான உறுதி நலங்களை இனிது பேசி உய்தி செய்து வருதலால் புண்ணியங்கள் விளைகின்றன; அதனால் இன்ப நலங்கள் யாவும் எளிது வந்து சேருகின்றன.

இங்ஙனம் பலவித நலங்களையும் இனிது விளைத்து மாநிலத் தில் மனிதனை மேல் நிலையில் நிறுத்தி யருளுதலால் நாவின் நலம் மாமகிமை யுடையதாயது.

நாநலம் என்னும் நலனுடைமை அந்நலம்
யாநலத் துள்ள தூஉம் அன்று. (குறள், 641)

என்ற அருமை வாசகமும் ஈண்டு அறியத்தக்கது.

மனித வாழ்வு சொல்லால் இயங்கி வருகின்றது. வாழ்க்கை யில் நேருகின்ற ஆக்கக் கேடுகள் எல்லாம் சொல்லின் தலையில் நிலைத்திருக்கின்றன. அத்தகைய சொல் நாவின் வசமாயுள்ளது. ஆகவே அதனை அதிக கவனத்தோடு மதியுக்கமாய் நல்ல வழியில் செலுத்த வேண்டும் என்பதாம். நல்ஆறு = புண்ணிய நெறி.

அந்நாவை நல்லாறு செய்க என்றது எல்லாரும் நலமுற இதம்புரிக என்றவாறு.

115. நல்லதை யாண்டும் நயந்துகேள் நாவினைந்து
சொல்வதை என்றும் சுருக்குக—வல்ல
இறைவன் இருசெவியை ஈந்தே ஒருவாய்
உறவைத்த உண்மை யுணர் (நி)

இ-ள்.

மேலோர் சொல்லுகின்ற நல்ல நீதி மொழிகளை யாண்டும் விழைந்து கேள்; நீ பேசுவதைச் சுருக்கி எங்கும் நாவடங்கி இரு; எல்லாம் வல்ல கடவுள் உனக்கு இரண்டு செவியைக் கொடுத்து ஒரு வாயை மட்டும் உதவியுள்ள உண்மையை உணர்ந்து நன்மை தெளிந்து கொள்க என்றவாறு.

இது, நாவடக்கத்தின் நலம் கூறுகின்றது.

உள்ளப் பண்புடைய நல்லோரிடம் நல்ல அறவுரைகளைக் கேட்டால், அறிவு நலம் பெருகும்; அமைதி மருவும்; ஆதலால் அவ்வுறுதி நலங்களை உவந்து கொள்ளுக.

யாண்டும் என்றது செவ்வி வாய்த்த எவ்வழியும் கேள்வி வேண்டும் என்றவாறு. நல்லது என்றதனால் பொல்லாதவற்றைக் கேட்க லாகாது என்பது புலனாம்.

நல்ல கேள்வி சேவிக்கு உணவு என்றமையால் அஃது உயிர்க்கு உறுதியாயுள்ள உண்மை உணரலாம். இத்தகைய அரிய கேள்வியைப் பெரிதும் விரும்புக; நீ அதிகம் பேசாதே.

“நாவினரந்து சொல்வதை என்றும் சுருக்குக”

என்றது சொல்லின் அருமை பெருமைகளை நுணுகி யுணர.

சொல் அறிவின் சாரம்; உயிரில் ஊறி வருவது; அதனைக் கண்ட இடங்களில் கண்டபடி வீசி விடலாகாது. காலம் அறிந்து, இடம் நோக்கி, கேட்பவருடைய நிலைமையை உணர்ந்து தகுதியோடு பேசவேண்டும். அவ்வாறு பேசுவதே அறிவுடைக்கு அழகாம். நாவடக்கமின்றி வீணே விரித்துப் பேசுதல் பேதைமையாம் என்க.

அதிகமாகக் கேள்; சுருக்கமாகப் பேசு என்பது மனிதனது உடலமைப்பிலேயே உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் இரு செவியை ஈந்து, ஒருவாய் வைத்த உண்மை உணர் என்றது உல்லாசமான வினோத விளக்கம். உற = பொருந்த.

ஆண்டவன் உனக்கு இரண்டு காதுகளைப் படைத்து ஒரு வாயை வைத்தது, கேள்வியை நீ எங்கும் மிகுதியாய்க் கேட்கலாம்; பேச்சை, குறித்த இடத்தில் தகுதியாய்ப் பேசவேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்துதற்கேயாம். உறுதி நலம் பெறுக.

வாய்க்கு இரட்டைக் கதவுகள்போல் உதடுகள் அமைந்திருக்கின்றன. காதுகளுக்கு யாதும் கிடையாது. ஆகவே அவற்றை மனிதன் பயன்படுத்த வேண்டிய நயனும் வியனும் வெளியே தெளிய நின்றன.

கேள்வியால் பிறர் உள்ளத்தை நீ உணர்ந்துகொள்ளுகின்றாய்; பேச்சால் உன் உள்ளத்தை அயல் அறிந்து கொள்ளுகின்றது. இவற்றின் இயல் தெரிந்து செயல் புரிந்து கொள்க.

“Give every man thine ear, but few thy voice;
Take each man's censure, but reserve thy judgment.

“எல்லார் சொல்வதையும் நன்கு கேள், நீ அதிகம் பேசாதே; பிறருடைய உட்கருத்தை உணர்ந்துகொள், உன் அந்தரங்கத்தை எளிதே வெளிவிடாதே” என ஆங்கிலக் கவிஞராகிய ஷேக்ஸ்பியர் ஒரு மந்திரி உரையில் உரைத்திருக்கிறார்.

நாவின் நயன் அறிந்து வியன் பயன் கொள்க என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

116. உற்ற வயிரும் ஒருமகனும் பேரரசும்
முற்றும் நிலைகுலைய முண்டதே—வெற்றியிகப்
பூத்த தசரதன்தான் போற்று துரைத்ததனால்
காத்தருள்க நாவைக் கனிந்து. (சு)

இ-ள்.

தசரதன் ஓராமல் சொன்ன ஒரு சொல்லால் தனது இனிய உயிரும், அருமை மகனும், பெரிய அரசும் ஒருங்கே ஒழிந்தான். ஆதலால் யாண்டும் நாவைப் பாதுகாத்துப் பேசுக என்றவாறு.

ஒரு உறுதி மொழியை வாய் திறந்து கூறுமுன்னர் அதன் முடிவை முன்னும் பின்னும் நன்கு ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும். இல்லையானால் அல்லல் பல நேரும். இதனைத் தெளிவாக விளக்குதற்கு ஓர் இதிகாசத்தை இது எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.

மன்னர் மன்னவனாய் அயோத்தியி லிருந்து அரசபுரிந்த தசரதன் தனது மனைவியாகிய கைகேசிக்கு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தான். அவள் விரும்பியதைத் தருவதாக அவ்வுறுதி மொழிகள் மருவியிருந்தன. பருவம் வந்தது. தனக்குத் தருவதாகக் குறித்திருந்ததைத் தருக என்று கேட்டாள்; அவன்

தந்தேன் என்றான். அவ்வரத்தால் இராமனைக் காட்டுக்குப் போகும்படி பணித்தான்; அப்பிள்ளைப் பிரிவால் அரசன் பதைத்து மாண்டான். ஆழ்ந்து நோக்காமல் உள்ளக் களிப்பால் உரைத்த ஒரு வாக்கால் உயிரும் மகனும் அரசும் இழந்தான் ஆதலால் சொற் சோர்வால் நிகழும் கேட்டிற்கு அவன் ஓர் காட்டாய் நின்றான்.

நாவைக் காத்து அருள்க = நவை புகா வண்ணம் சொல்லைப் போற்றி ஒழுகுக. கனிந்து = உள்ளற உணர்ந்து.

செல்வம் கிர்த்தி முதலிய அரிய ஊதியங்களும், பழி வறுமை முதலிய கொடிய கேடுகளும் ஒரு சொல்லால் விளைந்துவிடும் ஆதலால் யாதும் வழுவுறுதபடி கூர்ந்து ஓர்ந்து தெளிந்து மொழிகளை வழங்க வேண்டும். வாய்க்கு வந்தபடி சொல்லின் நோய்க்கு இடமாம் என்க.

ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு. (குறள், 642)

சொற்சோர் வுடைமையின் எச்சோர்வும் அறிய.
(முதுமொழிக் காஞ்சி)

சொற்சோர்வு பட்டேல். (ஒளவையார்)
சொல்லுங்கால் சோர்வின்றிச் சொல்லுதல் மாண்பினிதே.
(இனியவை நாற்பது)

சொல்லின் நலம்குறித்து வந்துள்ள இவற்றை ஈண்டு எண்ணுக.
நாவை நன்கு பாதுகாக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

117. ஓர்ந்தினிய சொல்வார் உயர்ந்தோர் உணர்வின்றிச்
சார்ந்திழிவே கீழோர்கள் சாற்றுவரால்-தேர்ந்தமைந்த
இன்னிசையை யாழ்நன் கிசைக்கும் இழிபறைதான்
என்னிசையச் செய்யும் இசை. (ஏ)

இ-ள்.

மேன்மக்கள் நல்ல உரைகளை ஆராய்ந்து இனிமையாகச் சொல்லுவர்; கீழ்மக்கள் இழிந்த மொழிகளை மனம் போனபடி ஈனமாகப் பேசுவர் என்றவாறு.

இது, உயர்வும் தாழ்வும் உரையால் உறும் என்கின்றது.

ஓர்ந்து—முன்னும் பின்னும் ஆராய்ந்து அறிந்து.

உள்ளத்தில் ஆய்ந்து தெளிந்த எண்ணங்களை வெளியே மொழியுங்கால் இனிமையாகச் சொல்லின் அச்சொல்லாளரை எல்லாரும் உவந்து புகழ்வர்; அவரும் சிறந்த பலன்களை அடைந்து உயர்ந்து திகழ்வர் ஆதலால் மனிதர் உயர்ச்சிக்கு இனிய சொல் ஏதுவாய் வந்தது.

ஓர்தல் உள்ளத்தில் நிகழ்வது; இனிது மொழிதல் வாயில் இயல்வது. பின்னதற்கு முன்னது நன்னயம் தருவது ஆதலின் அது முதலில் நின்றது.

ஓர்ந்து இனிய சொல்வது உயர்வு என்றமையால், ஓராமல் வன்சொல் மொழிவது இழிவு என்பது பெறப்பட்டது.

“உணர்வு இன்றி இழிவே சாற்றுவர் கீழோர்” என்றது மொழி வழியே இழி மக்கள் இயல்பு தெளி வுறுத்திய படி.

இந்த மேல் கீழ்களுடைய நிலைமைகளைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளும்படி யாமும் பறையும் உவமைகளாய் வந்தன.

உயர்ந்தோர்க்கு யாமும், கீழோர்க்குப் பறையும் ஒப்பாம்.

இவ் வுவமக் குறிப்பால் பொருள்களின் இயல்புகளை நுணுகி யுணர்ந்து நிலை தெளிந்து கொள்க. யாழ்=வீணை.

யாழ், சுரநலங்கள் அமைந்தது; கலைஞானம் கனிந்தது; மங்கலமான இனிய சுவையுடையது.

பறை, ஓசை நிறை சேராதது; உணர்வு முறை யற்றது; அமங்கலமான இன்னு ஒலியது.

மேலோர் சொல், ஒழுங்கு அமைந்து உணர்வு நலம் கமழ்ந்து இனிமைசூரந்து வருதலால் அதற்கு யாழ் உவமையாயது; கீழோர் சொல், ஓர் ஒழுங்குமின்றி, கண்டபடி கரைந்து, கடுமையாய் ஒலித்தலால் பறை என நேர்ந்தது.

பறை ஒலிபோல் பாழ்வாய் திறந்து பழி மொழிகள் பேசி இழிவுறுதே; நிறையறிவோடு நினைந்து நோக்கி இனிது பேசி உயர்க் என்பதாம். உரையாடும் திறம் உணர்த்திய படி யிது.

ஒத்த பிறப்பினன் ஆயினும் ஈனமொழிகள் ஆடுகின்றவன் இழிந்து படுகின்றான் ; மானம் மரியாதைகளோடு பேசின் அவன் ஞானமுடையனாய் உயர்ந்து விளங்குகின்றான். ஆகவே நாக்கு நலனை நீ நயந்து நோக்கி இனிய வாக்காளனாய் இசை மிகப் பெற்று நல்ல ஆக்கங்களை ஆக்கிக் கொள்ளுக.

தனக்கு அரிய பாக்கியமாய் அமைந்துள்ள வாக்கை மனிதன் கண்ணியமாகப் பாதுகாத்துப் புகழும் புண்ணியமும் விளைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து.

118. புண்ணியநன் னீரர் புனிதவாய் நன்மொழியாம்
தண்ணமுதம் தந்துலகைத் தாங்குமால்—எண்ணிலிழி
மக்கள்வாய் தூம்பில் வருநீர்போல் புன்மொழியே
கக்கி வருத்தும் கடுத்து. (அ)

இ-ள்.

புண்ணிய சீலர்களுடைய புனிதவாய் இனிய மொழிகளை வழங்கி அமுதம் போல் உலகை ஆதரித்து அருளும்; இழி மக்களுடைய வாய் ஈன மொழிகளைப் பேசி நஞ்சம் போல் துயர் விளைக்கும் என்றவாறு.

தரும குணசீலருடைய வாய் மொழியை அமுதம் என்றது அதன் சுவையும் பயனும் கருதி. உயிர்களுக்கு உவகையாய் உறுதி நலம் அருளி உய்தி தரும் என்பது “உலகைத் தாங்கும்” என்றதால் அறியலாகும்.

பொய்த்தல் புறங்கூறல் முதலிய தீமைகள் படியாத தூய்மை யுடையது ஆகலான் புனிதவாய் என வந்தது.

நல் நீரர் = நல்ல தன்மையர். நீர்மை ஆவது அருள் நலம் கனிந்த உள்ளப் பண்பு. இப்பண்புடையார் வாய்ச் சொல் இன்ப நலம் சூர்த்து எவ்வுயிர்க்கும் இனிமை பயந்து நல்ல அறங்களை நல்கி அருளுதலால் நன் மொழி என நேர்ந்தது.

புண்ணியரது புனித வாய்மொழி இன்னதன்மையது என முன்னுற அறிந்தோம். இனி, பாவகாரிகளுடைய படுமொழி யையும் பார்க்க நேர்கின்றோம்.

எண்ணில் இழி மக்கள் = எண்ணத்தில் தாழ்ந்த மனிதர்.

மண்ணில் இழிந்தவர் என்பது எண்ணில் இழிந்த மக்களே ஆதலால் அந்த மூலநிலையை எண்ணி யுணர இவ்வண்ணம்வந்தது.

செல்வத்தில் அதிகாரத்தில் உயர்ந்திருந்தாலும் உள்ளத்தில் இழிந்தவர் உண்மையில் ஈனமாய் உள்ளப்பட்டே நிற்பார்.

எவருடைய வாயில் ஈனமான இழிமொழிகள் வருகின்றனவோ அவரே ஈனர் என்க.

“இழிமக்கள்வாய் புன்மொழியே கக்கி வருத்தும்”

என்றது வெம்மையும் வெறுப்பும் விளக்கி நின்றது.

தீம்பர் வாய் ஆதலின் தூம்பு என வந்தது. தூம்பு = சலதாரை, அங்கணம்.

கழிந்த நீர் ஓடுகின்ற இழிந்த சாக்கடைபோல் இழி மக்கள் வாயில் ஈனமொழிகளே வரும் என்றமையால் அவர் உள்ளம் பாழாய் ஊனமுற்றள்ளமை உணரலாகும்.

நல்லவர் வாயிலிருந்து நன்மொழி வருகின்றது; அஃது அமிர்தம்போல் உலகிற்கு இனிமை அருள்கின்றது. தீயவர் வாயில் நின்று தீமொழி எழுகின்றது; அது தூம்பு நீர்போல் துயரமாகின்றது.

நன்மொழி நவிலின் உயர்வும், புன்மொழி புகலின் இழிவும் உளவாகலான் புனிதமான இனிய மொழிகளைப் பேசி மனிதன் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

119. எளியரென எண்ணி எவரையுமே வையல்
அளிபுரிந் தாதரவே செய்க—ஓளிவளரும்
தெய்வ அருள்விரைந்து சேரும் திருநலங்கள்
எய்த வருமால் இனிது. (கூ)

இ-ள்.

எளியர் என நினைந்து எவரையும் இகழ்ந்துபேசாதே; என்றும் யார்க்கும் இதம் செய்க; அங்ஙனம் செய்யின், தெய்வ அருளும் திருவும் பிறவும் பெருகிவரும் என்றவாறு.

இது, ஏழைகள்பால் இரங்கி இதம்புகல்க என்கின்றது.

அறிவு மணம் கமழ இனிய மொழிகளையே அளவறிந்து பேசவேண்டும் என இதுவரை உரைத்துவந்து இதில் யாரையும் இகழ்ந்து பேசலாகாதென்று உணர்த்துகின்றது.

பொருள், வலி, குலம் முதலியவற்றில் தாழ்ந்தவர் என இனிவரக எண்ணி எவரையும் எளிதா ஏசலாகாது. ஏசின், வாய்க்கு மாசாம்; அம் மாசு மருவாமல் வாக்கைப் பேணுக.

எளியரை இகழ்ந்து வைதவன் பின்பு எளியனாய் இழிந்து பலரால் வையப்படுவன். இது தெய்வ நியதி; இதனை ஐயுறுது உய்திபெறுக. எளியர்பால் இதம்புகலின் எல்லாரும் புகழ்ந்து மகிழ்வர் ஆதலால் ஒளி வளரும் என அவ்வுதியம் தெரியவந்தது. ஒளி—கீர்த்தி. ஒளி வளர மொழி அருள்க.

“தெய்வ அருள் சேரும், திருநலங்கள் வரும்” என்றது ஏழைகளுக்கு ஆதரவு செய்யின் புண்ணியமாம்; ஆகவே தரும விளைவாகிய ஆக்கங்கள் பல உரியவனை நோக்கி வருவனவாயின.

கடவுளுக்கு ஏழை பங்காளன் என ஒரு பெயர். தன் பங்கில் பணி செய்வோர்க்கு அவனது அருள் உரிமையாய் விரைவில் வரும். அவ்வாறு இருமையிலும் இன்பம் தரும் என்க.

இனிய மொழியால் புகழும், இரங்கியருள்வதால் புண்ணியமும் விளையும்; அரிய பல பொருள்களும் பெருகும்; பரமன் அருளும் கிடைக்கும் என்பதாம்.

ஒருவன் சொல்லும் செயலும் நல்லனவாயின் அவன்பால் எல்லா நலங்களும் எளிதில் வந்து அடையும் என்பது கருத்து.

120. பூவுள் மணம்தேன் பொருந்தி யிளிர் தல்போல்
நாவுஞ்ஞயர் மெய்யிலிமை நண்ணினால்—பூவினமர்
செய்ய திருவின் செழுமனையாய்த் தேசுயர்ந்து
வையம் வழுத்த வரும். (ய)

இ-ள்

மணமும் தேனும் மருவிப் பூ விளங்குதல்போல் மெய்யும் இன்சொல்லும் மேவி நா அமர்ந்தால் அது திருமகளுக்கு வாசமாய் அரிய மகிமை வாய்ந்து உலகம் தொழ உயர்ந்து விளங்கும் என்றவாறு.

இது, மெய்யுடைய நா தெய்வ நிலையம் என்கின்றது.

பூ மணம் தேன் என்பன நா, மெய், இன்சொற்களுக்கு முறையே உவமைகளாயின. பூவுக்கு மணம் போல நாவுக்கு மெய் என்றமையால் அதன் நீர்மையும் நிலையமும் நன்கு தெரியலாகும்.

புலவர் உலகம்

உயர்ந்த திங்கள் வெளியீடு.

சிறந்த கலைநலங்கள் நிறைந்தது. இனிய பல இலக்கிய வளங்களோடு காவியச் சுவைகள் யாவும் சுரந்து வருவது. இராமாயணத்தில வந்துள்ள பாத்திரங்களை முறையே ஆராய்ந்து முதன்மையாக இது வெளியீடுகின்றது.

தசரதன் கோசலை என்னும் இரண்டு பாத்திரங்களை இனிது முடித்து இப்பொழுது கதாநாயகனான இராமனைத் தொடங்கியிருக்கிறது. பிரம சிருட்டிபோல் இராமகதையை அதிசய நிலையில் படைத்துள்ள கம்பரது மதிநுட்பம், கவித்திறம், கலாவினோதம், முதலிய மேதா விலாசங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே கண்டு புலமை உலகம் இதனைப் புகழ்ந்து போற்றி மகிழ்ந்து வருகின்றது.

தமிழ் உலகிற்கு இது ஒரு அமிர்த மயமான புதிய விருந்து. உயிர்கட்கு உயர்பேரின்பமாய் ஒளிமிகுந்துள்ளது.

இந்த இனிய நூல் எல்லார்க்கும் எனிது பயன்படும் படி மாதம் தோறும் தனித்தனிப் புத்தகங்களாய் உயர்ந்த பதிப்பில் வெளி வருகின்றது.

1941 விக்ரஸ் சித்திரைமீ தொடங்கப்பெற்றது.

இதன் வருடச் சந்தா ரூ. 4.

முதல் ஆண்டுத் தொகுதி அழகிய பைண்டு ரூ. 4—12—0
இரண்டாவது தொகுதி „ ரூ. 4—12—0

திருவள்ளூர் நிலையம்,

127, மேலமாசி வீதி, மதுரை

கவிராஜபண்டிதர், ஜெகவிரபாண்டியனார்

இயற்றியுள்ள நூல்கள்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மூலமும்—உரையும்

இது அரிய பெரிய புதிய நூல். ஆயிரத்து முந்தூற்று முப்பது அருமைத் திருக்குறள்களுக்கும் உரிமையான உண்மைச் சரிதங்களுடையது. கதைகளெல்லாம் குறட்பாவில் அமைந்து குமரேசனை முன்னிலையாகக் கொண்டு திருக்குறள்களோடு இணைந்து நேரிசை வெண்பாவால் நிறைந்துள்ளது.

எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய விழுமிய விரிவுரையுடையது. பழைய உரைகளைக் கொண்டு எளிதில் அறிய முடியாத குறளின் நுணுகிய பொருள்களெல்லாம் இதனால் இனிது தெளியலாம்.

அமிர்த மயமான இந்த அறிவின் கருவூலம் ஒவ்வொருவரவீட்டிலும் உறுதியாக இருக்கவேண்டும். இந்த நூலையுடைய புத்தக நிலையங்களே உத்தம நிலையமாய் உயர்ந்து விளங்கும்.

“இந்நூலைத் தன்னகத்தே எய்தா நிலையம்பின்
எந்நூலை எய்தினும் என்?”

என்று இதனை நன்றாக அனுபவித்துள்ள அறிஞர் நடுவு நிலைமையுடன் உவந்து கூறியிருத்தலால் இந்நூலின் இயல்பும் பயனும் உயர்வும் உறுதியும் இனிது புலனாம்.

புத்தக நிலையங்களுக்கும், கலாசாலைகளுக்கும், இந்நூல் புத்தமுதமனையது. சிறந்தபதிப்பு; உயர்ந்த பைண்டு.

அறத்துப்பால் 800 பக்கம் (அழகிய பைண்டு) நூல்	8—12—0
பொருட்பால் முதல்பாகம் 800 பக்கம் „	„ 8—12—0
ஷே இரண்டாம்பாகம் 800 பக்கம் „	„ 8—12—0
ஷே மூன்றாம் பாகம் 1130 பக்கம் „	„ 10—12—0
காமத்துப்பால் 1160 பக்கம் „	„ 11— 0—0
அறத்துப்பால் மூலம் 100 பக்கம் „	„ 1— 4—0
அகத்திய முனிவர் வசனம் 100 பக்கம் „	„ 1— 0—0
பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரசரித்திரம் வசனம் „	„ 2— 8—0
புலவர் உலகம் 2 ஆண்டுத் தொகுதி பைண்டு „	„ 9— 8—0

விலாசம்:—மானேஜர், திருவள்ளூர் நிலையம்,

127, மேலமாசி வீதி, மதுரை.